

عنوان مقاله:

بررسی آموزه های عرفانی اوشو و تذکره ی عرفانی کلام الملوک باباجان قزوینی

محل انتشار:

دوفصلنامه مطالعات ادیان و عرفان تطبیقی، دوره 2، شماره 1 (سال: 1397)

تعداد صفحات اصل مقاله: 20

نویسنده:

آسیه ذبیح نیا عمران - دانشیارگروه زبان و ادبیات فارسی دانشگاه پیام نوریزد- ایران

خلاصه مقاله:

استفاده از آموزه های مکاتب عرفانی و تطبیق آن در ادبیات، ابزاری سودمند در تحلیل متون دینی و عرفانی است؛ به این منظور، در مقاله ی حاضر با تکیه بر روش توصیفی- تحلیلی و رویکرد تطبیقی، دیدگاه باباجان قزوینی پیرامون اندرزه های اخلاقی با نظریات اوشو مقایسه شده است. درونمایه ی تذکره ی عرفانی کلام الملوک (۱۰۴۳ ق.) در مقامات عرفانی، احوال و سخنان عرفا و اولیای الهی است. جنبش عرفانی اوشو در قرن بیستم که مدعی نجات انسان بود، با نظریات عرفانی باباجان قزوینی که او نیز در پی تعلیم مضامین اخلاقی برای نجات آدمی است، درخور توجه و بازبینی است. باباجان قزوینی همچون اوشو، کمال انسان را در ترک هوای نفسانی انسان می داند. باباجان قزوینی و اوشو در پی رهایی انسان از رنج هستند و سرچشمه ی این رنج را در نفس آدمی می دانند و معتقدند که آرزوهای و طمع سبب می گردد تا آرامش و شادی از حیات آدمی بی رنگ شود. همچنین، موضوعاتی چون توجه به عشق، ترک خودخواهی و نگه داشتن زبان، استفاده از داستان و حکایت برای تبیین موضوعات اخلاقی و گزینش زبان ساده برای تعلیم، از دیگر مضامین مشترک کلام الملوک و آرای اوشو است.

کلمات کلیدی:

باباجان قزوینی، کلام الملوک، اوشو، ترک هوای نفسانی، تعلیم

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1466033>

